

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 1 | neděle 12. února 2023

Obsah čísla

Postní pátrání v Písmu sv.

Pane Orlito, děkujeme vám

Křesťan a věci veřejné

Ohlasy z Tříkrálové sbírky

Tříkrálovka je příležitost

Proč nepřišli tři králové

Koledování v Seniorech

Vaše úsilí není zbytečné

Učiňme církev přitažlivou

Modlitba je kyslík života

Výdejní okénko

Přestaňme s tím strašením

Vánoční besídka

Je dobře, když pomáháte

Živý betlém

Děkujeme, pane Janečku

Postní almužna

Máme zaručený zdroj informací

Vše se neustále vyvíjí a kolem nás je spousta věcí, které bychom si před pár lety nedokázali ani představit. Pokroky této doby bych přirovnala ke známému přísloví: „Oheň je dobrý sluha, ale zlý pán.“ Krásnou pozitivní ukázkou jsou dataprojektory v kostele. Dnes nám nahrazují kancionály či jiné zpěvníky. Díky nim máme vše po ruce a na jednom místě. Jako horší příklad mohu uvést falešný účet arcibiskupa Jana Graubnera na Twitteru (sociální síť), který si někdo založil pod jeho jménem a šíří skrze tento účet nepravdivá sdělení.

Příklady, kdy nám moderní zařízení pomáhají a kdy se naopak stávají našimi pány, je mnoho. Co je aktuální pro nás všechny, je množství zpráv, které se na nás dennodenně valí z různých médií. Mnohdy si neuvědomujeme, že ne vše, co se objeví na internetu či v televizi, je pravda. Příkladem může být nedávno vzniklá falešná informace, že generál Pavel vyhlásí mobilizaci. Jak v tomto případě postupovat? Nejlépe si informaci ověřit alespoň ze 2-3 důvěryhodných zdrojů. Pokud skutečnost uvádí pouze neznámé zdroje, je téměř jisté, že informace není pravdivá. Můžeme se také zeptat někoho blízkého, který má v dané oblasti lepší znalosti než my sami. Nelze věřit všemu, co slyšíme. Existuje spousta nástrojů, díky kterým je možné lidem podstrčit přesně to, co si někdo přeje, aby slyšeli.

Brzy nám začne postní doba. Často máme slovo půst spojeno jen s postem od jídla. Já si již několikátým rokem dávám půst od sociálních sítí. Vždy zjistím, kolik má člověk najednou času. Zkusme si dát půst také od přísunu všech možných zpráv a soustředme se více na Pána Boha. Vždyť jako věřící máme přece zaručený zdroj informací – Bibli. Věřme alespoň jí, pokud ničemu jinému věřit nemůžeme. Mnohdy možná ani v Bibli něčemu nerozumíme. Jde však o to, aby naše srdce hořelo, a pak pochopíme. ■

Katka Rafajová

Postní pátrání v Písmu svatém

Milí farníci. V poslední době ke mně promlouvalo Písmo skrze události, u kterých se objevuje číslovka 40. A protože stojíme na prahu doby postní, u které nám hned v mysli naskočí 40 dní, pustil jsem se do biblického pátrání a dovolím se o něj podělit.

První místo v Bibli, kde se setkáme s číslovkou 40, je v příběhu o Noemovi. Tehdy se Hospodin rozhodne skrze 40denní potopu odstranit hřích (Gn 7,4; Gn 7,12) a po dobu dalších 40 dní obnovit zemi (Gn 8, 5-7).

Nejsilněji ke mně letos promlouvá postava Mojžíše. Když je pozván Hospodin na horu Sinaj, stráví zde v rozhovoru s Hospodinem 40 bez jídla a pití (Ex 24,18). Mezitím se mezi lidmi rozšíří pomluvy, že Mojžíš během těch 40 dní na hoře zemřel (Ex 32,1-6).

Když se rozhodne Hospodin skoncovat s tímto vzpurným lidem, nabídne Mojžíši, že z něj učiní nový národ. Mojžíš ale místo toho prosí, aby jej Hospodin samotného zahubil, nebo se slitoval nad nimi všemi. Mojžíš zde vystupuje jako silná postava přímluvce za druhé, kteří se provinili. Ale nepoužívá k prosbě o smilování jen slova, ale dalších 40 dní nic nejí ani nepije, a Hospodin se smiluje (Dt 9,11-25). Poté je Mojžíš vyzván Hospodinem, aby si vytesal opět dvě kamenné desky a vystoupil s nimi na horu. Zde stráví dalších 40 dní, aby po jejich uplynutí přinesl svému lidu Desatero (Nu 10,10).

Co je zarážející anebo taky vlastně ne, vždyť se to objevuje v našem životě stejně tak často jako při putování vyvoleného izraelského národa pouští - lid mohl vstoupit do zaslíbené země již po dvou letech od vyjití z Egypta (Nu 10,11-13). Tehdy Hospodin nařídil Mojžíši, aby vyslal zvědy do země oplývající mlékem a medem. Oni toto tvrzení Hospodina o kvalitě zaslíbené

země po 40 dnech průzkumu sice potvrdil nejenom slovy, ale taky přinesením hroznu takové velikosti, že jej museli nést dva muži, ale hned k této pravdě přidají lži o obyvatelích těchto zemí, že jsou mocnější a oni je nebudou moci přemoci. Opět je zarážející (nebo vlastně ne, když se podíváme do našich životů, jak stejně často se i nám v těžkých chvílích opakují ty samé pochybnosti o Bohu jako u Izraelců), jak rychle zapomněli na všechny ty divy a mocné činy, které Hospodin od zázračné záchrany Mojžíše z vod Nilu až doposud pro ně udělal. A tehdy přichází trest. Za každý den průzkumu stráví tento vzpurný národ 1 rok na poušti, dokud nevyhyne tato vzpurná generace. Výjimku tvoří 2 věrní: Jozue a Káleb, kteří se k takovému jednání nepřidali. Do zaslíbené země vstoupí až jejich děti. Za 40 dní = 40 let putování pouští.

A mohl bych pokračovat dalšími místy Písma, kde se objevuje číslovka 40 - jak 40 dní, tak taky čas 40 let hojně zmiňovaný v Bibli.

Ale vše shrnu do události, která nás uvede do postní doby. Chápeme již trochu, proč Ježíš po svém křtu jde na poušť a stráví zde 40 dní a 40 nocí, aby nic nejedl a nepil? A v okamžiku, kdy je nejslabší, byl od ďábla pokoušen. On sám bez hříchu bere do tohoto boje na poušť i všechny ty naše životní situace, kdy se chováme stejně jako izraelský lid. Všechny ty okamžiky proher, zapomínání na moc Boží a taky množství lží, které jsme vyslovili nebo jim uvěřili a jednali podle nich.

A protože svou smrtí na kříži porazil moc zlého, je schopen dát obnovu života každému, kdo se na něj s důvěrou obrátí. Vždyť nám slíbil, že s námi zůstane až do konce světa. A tak se nemusíme bát ani v této těžké době. ■

O. Pavel Šupol

Pane Orlito, děkujeme vám

RNDr. Mgr. Alois Orlita, CSc., trvalý jáhen a především moudrý a dobrý farník, zkrátka náš pan Orlita, slaví své významné životní jubileum. Začátkem února se dožil úctyhodných 90 let. Poděkovat za jeho život a službu jsme měli příležitost na mši svaté 5. února za účasti otce biskupa.

Pan Orlita přes svou velkou vzdělanost vyniká především skromností a pokorou. Jeho laskavý přístup ke všem lidem bez rozdílu je opravdu příkladný. Známe ho jako slušného, příjemného, vstřícného člověka a jáhna se stále dobrou náladou a hlubokou zbožností. Málokdo však ví, že pan Orlita se ve své profesi podílel na konzervaci a restaurování historických předmětů, jako je např. kožený obal korunovačních klenotů nebo relikvíář sv. Maura. Jeho zásluhy nejen pro naši farnost jsou obrovské, jednání s lidmi přívětivé a jeho cesta k Bohu taková, že tím oslovuje mnoho lidí.

V pozdním věku se rozhodl studovat v Olomouci a od roku 1994 slouží ve farnosti jako trvalý jáhen. Za tu dobu vykonal mnoho dobrého i v rámci celé diecéze, hlavně bohoslužby slova s krásnými hlubokými promluvami. Teologické vzdělání uplatnil při výuce náboženství, svědomitě připravoval biřmovance k přijetí svátosti, uděloval křty, oddával, posloužil radou a laskavým slovem. Duchovně vedl setkání seniorů i farní zájezdy, dlouhá léta působil jako člen arcidiecézního soudu. Pomáhal také zorganizovat mnoho farních akcí a 13 let byl šéfredaktorem FOMu. Nezapomenutelně se však zapsal do srdcí těch, kteří se pravidelně těšili na setkání nazvané „Chvilé nad Bibli“, které pan Orlita vždy pečlivě připravoval a všechny zapojil čtením úryvků. Vše srozumitelně vysvětlil a Písmo svaté tak zájemcům víc přiblížil, předával to, co sám načerpal, na oblíbených setkáních vládla přátelská atmosféra.

Panu Orlitovi vděčíme i za tolik potřebné triduum modliteb matek, vždy

ochotně a obětavě vystavil Nejsvětější svátost k adoraci, modlil se s námi, dal nám svátostně požehnání, nakonec všem maminkám upřímně poděkoval a ocenil naši snahu společně se modlit za rodiny, farnost i národ. Dojal mne tím až k slzám. Ta jeho povzbuzení a podpora nám dala sílu a chuť pokračovat v dalším pořádání tohoto Božího díla. Příjemně mne také pan jáhen překvapil, když před mnoha lety přijal pozvání do modlitebního společenství, kde se s námi modlil chvály i díky a kde jsme se vzájemně sdíleli nad Písmem. Pana Orlity si nejvíce však vážím za to, jak se příkladně staral s láskou o svou nemocnou ženu až do jejího skonu. Svým životem, náročnou a obětavou službou pro druhé a neúnavnou péčí o nejbližšího člověka naplnil slova Písma svatého a jistě jednou, až přijde čas, uslyší po zásluze tato známá slova Pána Ježíše: „Služebníku věrný a dobrý, vejdi v radost svého Pána“. (Mt 25,21)

Ze srdce za vše upřímně děkujeme a přejeme vše nejlepší, především hodně Božího požehnání, zdraví, radost, ochranu a pomoc Panny Marie. Do dalších roků zasloužený odpočinek a hodně šťastných chvil plných Boží lásky a milosti. ■

Miloslava Zlatušková

Křesťan a věci veřejné

Mezi pravidelné návštěvníky bohoslužeb v naší farnosti patří i Pavel Černošek ml. Je členem farní rady a na podzim byl poněkolkáté zvolen do městského zastupitelstva. V dnešním rozhovoru mluví o vztahu křesťana a veřejnosti, o své práci v zastupitelstvu a jaká úskalí tato činnost přináší. Také o tom, zda a proč by se měl křesťan zapojovat do věcí veřejných.

Věřím, že Bůh má s námi svůj plán a řídí věci tak, jak mají být.

Pavle, práce v zastupitelstvu ti zabere spoustu času. Proč to děláš?

Po vysoké škole jsem se rozhodl aktivně se podílet na místním dění v Otrokovicích, a to jak ve farnosti, tak v místní politice. Můj otec sice byl předsedou strany KDU-ČSL, ale nijak mě k tomuto kroku nepřesvědčoval. Nejprve jsem byl řadovým členem. Po několika letech jsem byl osloven staršími členy, jestli bych kandidoval do městského zastupitelstva. Tak jsem to zkusil a byl jsem zvolen. Poprvé to bylo před 20 lety. Měl jsem velké ideály a chtěl věci měnit k lepšímu. V městském zastupitelstvu jsem nyní již po páté. Měl jsem jednu přestávku, kterou jsem ale vnímal pozitivně s uvědoměním, že politika funguje i beze mě.

Co obnáší práce v zastupitelstvu?

Člen městského zastupitelstva se účastní jednání cca 7krát do roka. Za tímto účelem musí nastudovat materiály k jednání. Další schůze vyplývají z členství některé z komisí nebo dozorčích rad. A pokud jste členem rady města, schůze je každých 14 dní. Tuto funkci v současnosti vykonává Mgr. Martina Fabriková. V předminulém volebním období, a to mi zatím zůstalo, jsem byl osloven, zda bych nepřijal službu vítání občánků a oddávání snoubenců.

Co na to říká tvá rodina?

Po celou dobu vnitřně zvažuji, jestli služba zastupitele není na úkor mé vlastní rodiny. Já sám nemám žádné vyšší politické ambice. Vnitřně mám u sebe nastaveno, že na prvním místě je rodina a práce, která mě naplňuje. Pokud bych nebyl zvolen v příštích volbách do zastupitelstva města, nic by se nestalo. Věřím, že Bůh má s námi svůj plán a řídí věci tak, jak mají být.

Jaké hodnoty může křesťan přinést do místní politiky? Můžeš to dokumentovat nějakým příkladem křesťanů v zastupitelstvu Otrokovic?

Známe to asi všichni. Pokud se o nás ví, že jsme křesťané, lidé si více všímají, jak jsme pravdiví. Snažím se, aby mé ano bylo ano a ne bylo ne. Tím, že mé postoje a názory jsou dlouhodobě konzistentní, získávám respekt i oslovení ke spolupráci od členů z jiných politických stran. Zvažoval jsem, zda jako zastupitel přijmout službu oddávání. Jeden ze zážitků mám, že jsem oddával jednoho našeho bývalého ministranta, kterému jsem dělal vedoucího na našich táborech ještě ve Starých Hutích. Každý oddávající si chystá svou vlastní řeč. Napadlo mě, že bych u něj mohl v řeči přidat úryvek z Písma, a to 1. list Korintským (13, 1-13). Po obřadu mi velmi děkoval. Od té doby je tento úryvek nedílnou součástí mého projevu při sňatcích a je vidět, jak stále oslovuje i rodiče a příbuzné novomanželů, kteří už v manželství dlouho žijí. Navíc si myslím, že je to i určitá forma evangelizace. A také stoupla spotřeba kapesníků...

Přinesla ti tato veřejná funkce pokušení? Pokud ano, jak jim odoláváš?

Mám štěstí, že má vlastní práce ve zdravotnictví mě naplňuje. Současně mi přináší nezávislost, v politice nemusím rozhodovat populisticky. Jsem znám v zastupitel-

stvu svými jasnými postoji. Materiály k jednání pečlivě studuji a vždy se ptám na nejasnosti či pochyby. Zažil jsem i velmi těžká rozhodování ve vážných věcech. Bylo těžké poznat a správně se rozhodnout, co je vlastně správné a nést za to trestně právní odpovědnost. Pomáhá mi mé svědomí, modlitba za správné rozhodování a morální hodnoty.

Proč by se měl křesťan angažovat ve věcech veřejných?

Já bych odpověděl opačně. To, že jsem křesťan, neznamená, že se nebudu angažovat v politice ve svém městě a očekávat, že to za nás budou dělat jiní. Věřím, že máme zodpovědnost za rodinu, za místní církve a za město, ve kterém žiji.

Ne každý má na to, aby se dostal do místní politiky. Když chce tu zodpovědnost za místní církve a město projevit, jak to může udělat?

Věřím, že zodpovědnost mohu projevit různými způsoby, třeba jen tím, že jdu vždy k volbám a moudře rozvažuji, koho budu volit. Do různých městských komisí mohou jednotlivé politické strany nebo uskupení delegovat i nešťaníky, kteří jsou ochotni se zapojit v rozvoji města. Svou pomoc mohu nabídnout i ve farnosti, případně si vezmu na starost nějakou službu. Možností je mnoho a já bych přál každému, aby si našel svou vlastní cestu dle svých časových možností i osobních schopností a dovedností.

Mám se při takové činnosti orientovat přednostně na spolupráci s věřícími, nebo s každým, kdo se aspoň trochu přibližuje křesťanským hodnotám?

Ať si každý svobodně zvolí, co je mu bližší. Naše místní organizace KDU-ČSL se skládá převážně z věřících naší farnosti, zvala na schůze i místní kněze, kteří nás v naší činnosti vždy podporovali. Věřím, že nabízíme věřícím vhodnou možnost se

aktivně podílet na místní politice. V současnosti cítím potřebu, aby nás bylo více, abychom více rozložili síly a měli další pokračovatele.

To, že jsem křesťan, neznamená, že se nebudu angažovat v politice ve svém městě a očekávat, že to za nás budou dělat jiní.

Křesťanů je v naší zemi málo a často jsou přehlušeni ostatními. Má pak smysl se veřejně angažovat?

Věřím, že má smysl se spolupodílet v politice. Nemám velká očekávání změn, ale také jistě není moudré, aby se věřící z politiky stáhli, nechali o všem rozhodovat druhé a jen pasivně přihlíželi. Naopak můžeme být solí země v politice. Vnímám, že v politice sloužíme jak pro své spoluobčany, tak i pro budoucnost našich dětí.

Znáš nějaké místo v Bibli, které je inspirací pro vztah křesťana a politiky?

Matouš 5:37 - Ať je tedy vaše slovo ‚Ano‘ ano a ‚Ne‘ ne.

Ríká se, že politika je špinavá. Někteří lidé se nechťejí na politice podílet právě proto, že by se mohli ušpinit. Co o tom soudíš?

Politika je prostě taková, jací jsme my lidé. Není to jednoduché. Snažím se nebyť naivní, nenechat sebou manipulovat a s důvěrou zacházet opatrně. Nedávno jsem mluvil s jedním úředníkem z města, který mi po volbách do městského zastupitelstva řekl, že volil celou naši politickou stranu (s námi katolíky nemá nic společného), protože vnímá, že to, co jako zastupitel prezentuji, je pravdivé a konstruktivní. Tento člověk nás sleduje více volebních období. To je pro mě největší ocenění a motivace. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Ohlasy z tříkrálové sbírky

■ Rozhovor mezi zcela vyčerpanými členy skupinky tříkrálových koledníků. Petr: „Chlapi, pokračujeme do tří a končíme.“ Mára: „Dojedme to, za chvíli to máme.“ Márova věta doslova postavila skupinku na nohy. Svůj úsek dokončila. V posledním vchodě, do kterého skupinka vešla, v předposledním bytě, na koledníky čekala krásná rodinka. Jejich úsměvy, nefalšovaná radost i štědrost byly tou nejlepší odměnou a oceněním.

■ Jedna paní se velice omlouvala, že nemá peníze, pak si vzpomněla, že v klíčence má kasičku a v ní nějaké kovové. Dala nám skoro 50 Kč. A když jsme už byli v jiném patře, doběhla za námi a děckám dala nějaké přívěšky a porcelánovou figurku. Měla přítom dost na krajíčku.

■ Coby vedoucí skupinky jsem vnímala, jak lidé měli velkou radost, že po několika letech do jejich ulice opět zavítali Tři králové. Prožila jsem i několik krásných osobních setkání. Tu radost určitě podtrhoval i nádherný slunečný den a nadšení mých malých koledníků. Atmosféra mně spíš připomínala „Velikonoční pondělí“.

■ Letos mě asi nejvíce překvapilo, kolik mladých rodin nás hezky přijalo. Bylo hodně případů, kdy nám otevřel někdo z rodiny a ještě než jsme začaly zpívat, tak na nás volal, ať ještě počkáme, že musí zavolat děti, že nás musí taky vidět, prý už na nás všichni čekají.

■ Zvláště starší lidé měli opravdu neskrývanou radost z naší návštěvy a notovali si s námi. Někteří si postesklí, jak je to v dnešní době těžké, přesto byli opravdu hodně štědrí.

■ U jedněch dveří nám otevřeli rodiče a volali své děti, aby se šly podívat na tři krále. Ty však nechtěly, protože si mysleli, že jsou to čerti.

■ Přišli jsme k jednomu domu, zazvonili a jeden král si všiml, že už mají na dveřích nápis s rokem 2023. Chvilku jsme počkali a otevřel nám překvapený starší pán, který ještě zavolal manželku. Přinesli hrst drobných a vysvětlovali ten nápis. Z letáku, který dostali, totiž pochopili, že koleda nebude. Ale byli moc rádi, že jsme přišli.

■ Otevřela nám maminka s dítětem v náručí. Jen co nás uvidělo, začalo plakat a prosit: „Maminko, maminko!“ A maminka odpověděla: „Celé dopoledne se na ně těšíš, a teď, když přišli, začneš brečet?“

■ Když jsme zazvonili v jednom domě, otevřel nám mladík a my jsme začali jsme zpívat. A on jen řekl: „Ne, děkuji, nechci.“ A zavřel dveře.

■ Přišli jsme k jednomu rodinnému domu a hned na jeho plotku visel sáček a v něm byly sladkosti pro koledníky a taky obálka s penězi.

■ Někde nám otevřeli s miminkem v náručí, jinde s kočkou nebo dvěma malými psy, někde na nás čekali i před domem, nemohli se nás dočkat

■ Už koledovat nechodím, věk mi to nedovoluje, ale ráda tři krále přivítám. Letos u nás byli malí koledníci, kteří byli milí a moc pěkně zpívali.

■ Letos jsem vedla skupinku po mnoha letech. Všichni byli velice příjemní, čekali na nás, měli radost, že nás vidí. Nesetkali jsme se s nikým, kdo by odmítl. Naše koledování mělo velice pozitivní atmosféru, měla jsem z něho dobrý pocit a přineslo mi velkou radost. ■

Tříkrálovka je velká příležitost a radost

Vánoční čas se pomalu chýlí ke konci, ale přede mnou stál ještě jeden důležitý úkol – tříkrálové koledování. Jestli se na ně vydám, o tom jsem vůbec nepochybovala. Zkušenost mnoha předchozích let mě utvrdila v tom, že vyrazit do ulic s malými koledníky a popřát druhým štěstí a zdraví, je v dnešní době obzvlášť důležité. A když se při tom ještě plní kasička penízky pro potřeby druhých, to je teprve vítaný bonus!

Synové, kteří se mnou chodili koledovat dříve, mi už odrostli, a tak moji letošní kolednickou partu zachránila dcera Hanička s dvěma „nekostelními“ kamarádkami. A stálo to zato. S dobrou náladou a odhodláním jsme vyrazily do našeho obvyklého rajónu v bašovských uličkách. Malá nejistota samozřejmě byla, ale ta opadla brzy poté, co jsme zazvonily na první zvonky a zanotovaly naše vinšování.

Lidé vycházeli ze svých bytů a i jejich zpočátku překvapené tváře vystřídal úsměv a vlídné přijetí. Mnohokrát se opakovalo: „To jste hodní, že jste přišli!“ Nebo: „Tak jste na nás přece nezapomněli! My už vás vyhlížíme od rána.“ Musím říct, že i my jsme ty známé tváře rády viděly. Malé děti od loňska povyrostly, seniorům přibýly vrásky ve tváři nebo hůlka v ruce, ale stále to byli ti naši dobrodinci, kteří otevřeli a přispěli svou štedrostí.

A štedří opravdu byli. Kasička nám letos příliš neztěžkla, a to právě tím, že se plnila převážně papírovými bankovkami. Díky těm, kteří i v těchto dnech myslí na potřeby druhých.

Když ale přemýšlím o hlavní podstatě tříkrálové obchůzky, čím dál víc v ní vidím poslání jakéhosi obyčejného lidského navštívení. Jsme tu, abychom vás povzbudili a potěšili, popřáli dobré do dalších dnů. Když už nás ke konci koledování opravdu bolely nohy a nechtěly jsme putovat dál,

jedna z kolednic pronesla: „Holky, to přece nemůžeme vzdát a nejtít tam, vždyť bychom ty lidi zklamaly. Oni na nás čekají.“

A opravdu čekali. Malí, velcí, mladí, starší, známí i neznámí. Dokonce i pan Orlita, který se vrátil z nemocnice a na prahu svého domu s námi zanotoval. Z toho jsme měly obzvlášť velkou radost.

Jakmile naše koleda skončila, čekalo nás ještě jedno milé přijetí. A to v suterénu kostela, kam jsme přinesly odevzdat pokladničku a posilnit se svačinou, kterou pro nás připravují roky rokocí stále stejně a milé dámy. My se těšíme na ně a ony na nás. Snad i ty nohy pak na chvíli zapomenou bolet.

„Tříkrálovka“ je pro mě povinnost, tradice a také velká příležitost a radost. Za tu ale také děkuji těm, kteří všechno připravují, zajišťují, chystají... Magdi, Jendo, všichni pomocníci a celý tříkrálový tým – velké díky za vaši práci. Jestli mě za rok zase oslovíte, slibuji, že pokud mi to zdraví a okolnosti dovolí, zase budu chodit. A věřím, že nás bude víc. ■

Martina Fabriková

Obec	Kasiček	Částka v Kč
Halenkovice	12	76 042
Komárov	2	19 398
Napajedla	33	214 843
Oldřichovice	2	16 335
Otrokovice	30	275 850
Pohořelice	6	39 766
Spytihněv	15	74 914
Tlumačov	12	71 696
Žlutava	7	48 741
Celkem	119	837 585

Tříkrálové koledování v Seniorech

Klienti obou Seniorů B a C byli o sbírce informováni předem, většina měla peníze připraveny na stolečku nebo v kapse a vyhlíželi koledníky, kteří se v domově pro seniory objevili opět po několika letech. Nejvíc mě dojalo, jak jeden z mužů, který podle personálu nemá peněz nazbyt, si dopředu připravil pár drobných, aby mohl na tuto sbírku přispět - on, který ne-

má, dával těm, kteří to potřebují víc... Nebo paní, která řekla, že dá všechno, co má v peněžence, vždyť v pondělí bude mít důchod, tak peníze nepotřebuje.

Přispívalo mnoho lidí z obou domovů pro seniory s tím, že rádi dají tolik, kolik mohou, aby se přidali k ostatním a ulehčili život potřebným lidem, pro které není nyní jednoduché vyjít s penězi. Někteří měli slzy v očích, někteří si chtěli popovídat o sbírce a pomoci, věřte, že se z pokojů někdy těžce odcházel, ale čekali na nás další...

Děkujeme vedení Senioru za možnost vstoupit mezi staré lidi, popřát jim do nového roku jménem Charity hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání a předat jim poselství lásky, soudržnosti a pospolitosti všech lidí. Jsem ráda, že jsem mohla být součástí této tradice. ■

Romana Rochovanská

Také k vám nepřišli tři králové?

Na jedné lednové mši svaté jsme slyšeli příběh kněze v Čechách, který potřeboval odjet za matkou umírající na rakovinu. Zajistil za sebe bohoslužbu slova a farníkům se nelíbilo, že nebyla plnohodnotná mše. Podobně u nás: Divíte se, že proč ve FOMu není článek o silvestrovském pochodu, o vánočním výletu na Hostýn a dalších akcích? Není, kdo by to napsal. Nebo jiný příklad. Když se chystá Tříkrálová sbírka, Charita hledá dobrovolníky, ale lidem se do toho moc nechce, pak na poslední chvíli spousta lidí onemocní a farníkům se pak nelíbí, že právě k nim tři králové nedorazí. Prostě nejsou lidi.

Zúčastnil jsem se z porady tříkrálových koordinátorů v Olomouci. Byli jsme pochváleni za celkový výsledek. V naší arcidiecézi prý byl výsledný nárůst výnosu sbírky o cca 20 %, což v této napjaté době málokdo čekal. Takže jsme dostali pochvalu, ale já osobně mám pořád takové smíšené pocity... Jak oslovit větší počet lidí? Ja-

kým způsobem oslovit lidi mimo farnost? Můžou s tím nějak více pomoci právě lidé uvnitř farnosti? Vždyť je to přece krásná forma evangelizace.

To zda, tři králové dorazí i k vám nebo zda bude článek ve Fomu o té a té akci, záleží jen a jen na vás. Nebojme se dát ze sebe něco pro druhé. Velkou radost mám třeba z toho, že se opět u nás ve farnosti podařilo rozjet společenství seniorů. Bylo to právě proto, že se našli obětaví lidé, kteří tuto službu ochotně přijali, i když to pro ně nemuselo být vůbec jednoduché. Stejně tak se podařilo najít nové lidi na úklid i nové řidiče pro naše seniory. Patří jim za to velké díky. Kež jsou příkladem i ostatní. Farnost může být natolik živá, na kolik jsou živí její členové. Máme to všichni ve svých rukou. A nezapomínejme to vše vkládat i do rukou Božích, protože jak se říká: Bez Božího požehnání, marné naše namáhání. ■

Jan Žalčík

Vaše obětavost není zbytečná

Žiji v menší vesnici Borotice v okrese Znojmo a váš FOM jsem objevila na jedné z mých návštěv v Otrokovicích. Bylo to pro mne - a stále je - milé počtení.

Umím si představit, že není jednoduché dát dohromady takový farní zpravodaj. Upřímně obdivuji všechny ty, kteří jsou ochotní zdokumentovat nejen aktuální dění ve farnosti, ale dokáží jej zpestřit i svými osobními vzpomínkami na dětství a na různé události. Jeho sestavení musí představovat hodiny náročné práce, ovšem výsledek toho všeho zcela jistě přináší pohodu, radost, ale i důvod k zamyšlení se nad sebou nebo nad dobou, v níž žijeme.

Borotice jsou součástí lechovické farnosti. Možná mnohým z vás nebudou Lechovice až tak neznámým pojmem, slouží zde o. Marek Orko Vácha. Musím se alespoň letmo zmínit o lechovickém kostele zasvěceném Panně Marii, poutním místě a nádherné barokní stavbě, kterou památ-

káři označují za „barokní perlu jižní Moravy“. Pokud bude mít někdo zájem o podrobnější popis místa, jistě si jej vyhledá na internetu.

Pokud je mi ale známo, ani u nás, ani v okolních farnostech se nevydává farní list, který by byl obsahově srovnatelný s vaším FOMem. Znovu musím říci, že velice oceňuji snahu vás všech zachovat a udržet zpravodaj celé ty roky, aniž by utrpěl újmu na své aktuálnosti a poutavosti. Nemožu říci, že by mě některé příspěvky oslovily více či méně - všechny jsou psány srdcem, dokáží čtenáře oslovit, vnést do naší úspěchané doby chvilku ztišení a radosti při jejich čtení.

Ze srdce přeji do dalších vydání zpravodaje hodně sil, vytrvalosti, ochotné přispěvatele a ve finále pak úlevnou radost z toho, že to vaše obětavé nasazení není zbytečné. ■

Ludmila Němcová

Bohoslužby aktuálně!

Nevíte, kdy je tento týden mše u sv. Vojtěcha a kdy u sv. Anny?

Protože změn je v poslední době hodně, byl od února do menu na farních schránkách přidán odkaz **Bohoslužby aktuálně**.

Obsahuje úplný a aktuální seznam bohoslužeb na další období, včetně jejich úmyslů.

Sledujte **Bohoslužby aktuálně!**

Učiňme naši církev přitažlivou

Dnes je moderní říkat „Bůh ano - církev ne,“ kolikrát jsme to už slyšeli u mnoha lidí známých či méně známých, v našem okolí či v televizi. Tito naši spoluobčané si však možná ani neuvědomují nebo zapominají, že právě církev byla a je centrem vzdělanosti a že je kolébkou a symbolem evropské civilizace. Můžeme se též dočíst, že církev - v překladu z řeckého ekklesia znamená shromáždění Božího lidu, společenství lidu, který chce změnit svůj život, společenství těch, kteří uvěřili Bohu. Vždyť církev ustanovil sám Pán Ježíš a v 1. listu do Korintu ji Pavel přirovnává k lidskému tělu s jednotlivými údý, kde hlavou je Kristus, a proto je nutné, aby křesťané fungovali spolu a nestránili se vzájemného kontaktu, vždyť každému byl dán jiný dar ke vzájemné službě.

Církev je přece společenství věřících křesťanů, kteří sdílejí společnou víru v živého Boha. Společně Boha oslavují, vzájemně se doplňují, pomáhají si, povzbuzují se, slouží společnému Božímu dílu. Jak jsem šťastná, že patřím do církve, která si ce není dokonalá (což jí mnozí vytýkají), protože ani já nejsem dokonalá a bezchybná. Učiňme ji proto, my křesťané, pro okolní svět přitažlivou - svým milosrdným soucitem, dobrotou, skromností, trpělivostí, laskavostí. Jací budeme my, taková bude církev.

Já jsem pocítila velkou vděčnost, že patřím do našeho církevního společenství, ve chvíli, kdy chrámový sbor na mši svaté zpíval refrén působivé písně Korunovaná „Přijmi naši chválu“. A ty překrásné tóny této písně vyjadřovaly v ten moment i touhu mého srdce: Přijmi naši chválu, ne pouze moji chválu. Vychutnala jsem si to štěstí, že svou víru a vztah k živému Bohu nesdílím sama, že patřím do církve, do rodiny Božích dětí. A jako v rodině jsme se mohli cítit při oslavě narozenin našich bývalých farářů o. Josefa Zelinky a o. Vojtě-

cha Šímy, kde bylo veselo při vzájemném povídání. Nechápu, jak si může někdo vystačit sám s vírou, vždyť už jen to, když jsem byla nemocná a musela prožívat sama mši u televizní obrazovky, bylo pro mne skličující, ale díky Bohu za to, že tato možnost pro mnohé nemocné a nemohoucí existuje.

Společně jsme mohli prožít krásné svátky na mších svatých, doprovázených zpěvem chrámového sboru i scholou mládeže. Díky jim i všem ostatním, kteří se postarali, aby Vánoce byly tak hezké, díky za tuto jejich neúnavnou službu. Poděkování patří také všem Tomíkům, kteří po třech letech uspořádali opět Živý betlém s příběhem k zamyšlení. Proudily na něho davy lidí věřících i nevěřících a mohly tak společně prožít Boží hod vánoční v krásném slunečném odpoledni. Byla možnost koupě farních oplatků, občerstvení a zahřátí u šálku punče či svařáku a všichni si pak mohli odnést domů Betlémské světlo. Děti se mohly pokochat u ohrádky s živými beránky a ovečkami a všichni pak nedočkavě vzhlíželi vzhůru, kde se snažili zahlédnout anděla, který byl spouštěn z věže kostela a všem přítomným radostně mával a dokreslil tak pravou vánoční atmosféru. Kéž by lidé - a nejen z Otrokovic - stále vzhlíželi k nebeským výšinám.

Většina návštěvníků pak též zamířila ještě k našemu krásnému dřevěnému betlému do kostela a možná se tak občerstvila i duchovně při čtení zapsaných slov evangelia, která pravidelně a obětavě kreativně ztvárňuje paní Marta Rafajová. Obdiv patřil jistě také vkusně ozdobeným stromčkům s překrásně háčkovanými sněhobílými andílkami. Jak to u nás ve farnosti skvěle funguje jako v rodině, dokazuje vstřícné gesto usměvavé a milé Kateřinky Šibravové, kdy přišla za mnou před kostelem a pozvala mne na zábavu turistického oddílu mládeže jako jedna z organizátorek, a já,

ač velmi překvapena, si toho moc vážím, necítila jsem pouhé gesto, ale srdečné a upřímné pozvání, vůbec by mne nenapadlo, že by Tomíci chtěli na zábavě i nás starší. Je fakt, že mají program vždy precizně a pečlivě připraven a bylo by škoda jej nevidět a nezažít přitom spoustu legrace.

Díky všem, kteří se zapojují do chodu farnosti, můžeme tak prožívat příjemné chvíle. Není to samozřejmostí, proto i my přidejme ruku k dílu, pokud ale nemůžeme pro stáří či nemoc, nesme svoji milovanou farnost a milovanou církev v modlitbách, je to neméně důležité jako pomoc fyzická. A vím, že vzájemná modlitba za toho, kdo přímluvu zrovna akutně potřebuje, již v naší farnosti funguje, což je moc dobře.

Vánoční radost, kterou jsme načerpali

během svátků u Pána a také potěšením ze setkání s našimi blízkými a přáteli, si uchovejme i pro dobu každodenní všednosti. Přinášíme do našeho okolí pokoj a porozumění, pramenící ze života s Ježíšem. Společně hledejme, diskutujme, nehádejme se a tvrdě neprosazujme svůj názor. Možná si myslíme, že my všechno víme nejlépe. Nevíme! Nechme soudit toho, který soudí spravedlivě. Vždyť přece známe, že jediná Pravda, Cesta i Život je Ježíš Kristus, po té cestě jsme se vydali a na ní vytrvejme. Žijme v atmosféře lásky, kterou nám dává Bůh. Bude pak víc pokoje a radosti. Zkusme méně nadávat na poměry a více se vzájemně povzbuzovat ve víře a to se nám bude nejlépe dařit v malých společenstvích, díky Bohu za ně. ■

Miloslava Zlatušková

Modlitba je kyslík života

Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. (Jan 16:23) A tak se s důvěrou modlíme za ochranu před koronavirem, za mír na Ukrajině, za nového arcibiskupa, za dobrého prezidenta, ale také za věci, které se týkají našich rodin: za uzdravení z těžké nemoci, za rozpadající se manželství, za dar víry pro děti, za zvládnutí zkoušky apod.

Možná máme občas pocit, že nás Bůh neslyší. Ale pamatujme na to, že Bůh není automat. Možná někdy naše modlitby nevyslyší, protože má pro nás připraveno ještě něco lepšího nebo nenastal ten správný čas.

Anebo nás přepadají pochybnosti: Proč se modlit, vždyť Bůh ví, co potřebujeme? Ale jak řekl v jednom ze svých kázání papež František: Pokud se totiž nemodlíme, nebudeme mít sílu dál žít. Modlitba je kyslík života. Modlitbou na sebe stahujeme pozornost Ducha svatého, který nás neustále nese dál.

Ano, je dobře, že se můžeme modlit,

že máme dar víry. Protože Bůh je dobrý a milující Otec. Můžeme k Němu volat, tak jako když dítě volá „mami“, „tati“. Můžu být jako to malé dítě, které sice ví o svých rodičích jen velmi málo, ale má k nim velkou důvěru.

Naše farnost patří mezi ty, o kterých se říká, že je živá. Každý z nás je jedinečný, originální, obdarován od Boha různými schopnostmi a nadáním. Tyto dary nám byly dány, abychom je využívali ke společnému prospěchu (1 Kor 12,7). Bylo a je mezi námi spousta lidí, kteří dle svých možností a svým způsobem přispívali/jí ke společnému růstu a životu naší farní rodiny.

Bohužel poslední dobou těchto lidí ubývá. Pokud nám záleží na tom, aby naše farnost byla stále živá, potřebujeme, aby za ty, kteří odešli nebo jim ubylo sil, někdo převzal štafetu. A tak myslíme ve svých modlitbách i na tento úmysl. ■

Marta Rafajová

Františkovo výdejní okénko

Milí čtenáři FOMu! Zdravím všechny už v novém roce a doufám, že najdete chvílku si tiše sednout a nakouknout, co ti naši „fomici“ připravili. V kalendáři to zase letí a za námi už je i čas „hromniční“ a brzy očekáváme dobu postní. Prožíváme nyní také čas chřípek, plísňanic, mlhy a z venku spěcháme domů k teplému čaji. Nebo se dnes necháme papežem Františkem pozvat na **dobrý svařák**? Třeba takový, jaký se podával na Vánoce po Živém betlému? (Mimochodem, díky všem, kdo se nasadili pro toto nesnadné dílo pro potěchu druhých a obětovali svůj sváteční oddych!) Ono totiž víme, že svařák nás nejen prohřeje, ale taky se nám „rozšíří“ oči a třeba i rozváže jazyk...

Vrátím se proto ještě k Hromnicím. Papež František totiž ve své katechezi vzpomíná na starého **Simeona** a prorokyni Annu, když Josef s Marií přinesli dítě do chrámu, aby obětovali Hospodinu.

*„Simeonovi se v té chvíli „rozšířily oči“ od radosti, když uviděl Toho, na kterého celý život čekal. „Moje oči uviděly Tvou spásu“, zvolal. To je velký zázrak víry: otvírá oči, proměňuje pohled, mění perspektivu! Jak je vidět, víra se rodí ze soucitného pohledu, kterým na nás Bůh pohlíží, obměkčuje tvrdost našeho srdce, uzdravuje jeho rány, dává nám nové oči, abychom viděli sebe i svět lépe. Nový pohled na sebe, na druhé, na všechny situace, které prožíváme, i na ty nejbolestnější. Nejde o naivní pohled, ale o moudrý pohled. Nejde nikdy o naivitu, která utíká před skutečností nebo předstírá, že nevidí problémy. Jde naopak o pohled, který se nezastavuje na povrchu, ale umí odstoupit také do trhlin křehkosti a selhání, aby tam **postřehl Boží přítomnost**. Simeonovy staré oči jakkoli znavené mnoha léty, vidí Pána, vidí Spásu. A co my? Co vidí naše oči?*

Simeon a Anna po životě plném těžkostí nebyli strnulí, ale byli svobodní a radovali se. Simeon chválil Pána a směle vyslovil před Marií proroctví. Anna jako správná stařenka cho-

dila od jednoho k druhému a říkala: „Pohled'te, co se děje!“ S radostí zvěštovali, co se událo, a jejich oči byly plné naděje! **Žádná setrvačnost! Otevřeme své oči skrze krize....krize tu jsou a budou! Ale ON nám ukáže cestu!** Pohled'me na Simeona a Annu: třebaže jsou pokročilého věku, netráví své dny oplakáváním minulosti, která se už nevrátí, ale otvírají dveře budoucnosti, která jim přichází vstříc! Bratři a sestry, nepromarněme dnešek obracením se ke včerejšku nebo ke snům o zítřku, ale postavme se před Pána, klaňme se mu a **prosme o oči, které dokáží vidět dobro a rozeznávají Boží cesty**. Pán nám je ukáže, když o ně budeme prosit s radostí, statečně a beze strachu“.

Tolik nám říká papež František. Já bych jen s dovolením ráda dodala, abychom si ty oči vzájemně „nevyškřábali“, i když to v rodinách, ve farnosti i na pracovišti kolikrát „vře“, když máme různé názory či odlišné postoje k mnoha tématům. Ať se za svůj názor nebojíme postavit, ale nepoužíváme při tom zlá slova, nenávisť, pomstu a kdoví co... Vždyť žít v míru si přece přeje-me všichni! ■

Marie Čechová

Tweety papeže Františka

- Pokud člověk nenajde odvahu k tomu, aby se vydal na cestu, hrozí, že zůstane divákem své vlastní existence a bude žít svou víru polovičatě. Být s Ježíšem vyžaduje odvahu něco opustit, vydat se na cestu.
- Svou službu nemáme vykonávat tak, že se budeme honit za náboženskou a společenskou prestiží, ale tak, že budeme kráčet společně, učit se naslouchat a vést dialog, spolupracovat.
- Farnost není „klubem“ vyhrazeným jen pro pár vyvolených, ale místem, do kterého není třeba vstupovat se zvláštními požadavky a na jehož vstupních dveřích by mělo být napsáno: „vstup volný“.

Přestaňme s tím strašením

Toto své zamyšlení píši v době, kdy chybí týden do zvolení nového prezidenta a s hrůzou sleduji, co se děje v naší společnosti. Mnoho našich přátel a známých, kteří nás chtějí ochránit před zlem tohoto světa a hlavně pečlivě vysledovaným zlem z EU a z NATO, šíří po internetu strach z války a radí, koho máme volit, abychom přežili a zachránili se. Bez přečtení jakékoliv knihy, a to jak historické tak politické, bez sledování faktů v televizi, rádiu či novinách, šíří tyto plky, nesmysly a lži v domnění, že zachraňují svět. Nechtějí pochopit, že právě tímto už léta naši společnost rozdělují a že je někdo balamutěním používá ve svůj prospěch. Ten někdo je vždy ten, kdo vědomě pracuje přímo ve prospěch Ruska. A to se děje i mezi lidmi v církvi.

Raději se modleme za celý svět.

To, co se děje jednomu z nás, děje se celému světu.

Chci vysvětlit, proč mně tak vadí toto smýšlení, které nás rozděluje. V minulém totalitním režimu si mnozí užívali vymoženosti komunismu, klopili hlavy na svých postech a souhlasili se vším, zatímco nemalá část národa pracovala zadarmo na tento stát ve vězeních. A to jen proto, že se uměli režimu postavit čelem.

Když přišla sametová revoluce a s tím i finanční odškodnění pro mé rodiče, kteří si za pravdu odseděli mnoho let v bolševickém vězení, tak lidi hlavně zajímalo, kolik kdo dostal peněz. A toto je hybný faktor našich dějin, starat se, co ten druhý ve státě, ale i za hranicemi našeho státu má. A nic se na tom dodnes nezměnilo. Lidé remcají, že mají malé důchody, že válka stojí peníze, že Ukrajinci nám ukrádají na životním standartu, řeší se dokonce, že tu přijeli drahými auty, mají nalakované nehty, řeší se prostě všechno. Nikdo nechce pochopit, že tato válka bude samozřejmě stát celou

EU neskutečný majlant, pokud nechceme, aby se totalita a mocichtivost Ruska k nám znovu přiblížila. Nikdo nechce chápat, že zlu se NEUSTUPUJE, protože vás vždy dožene. Jak to, že v totalitě nikomu nevadilo, že Rusko na nás parazituje, no pravda se říkat nesměla. Dnes díky demokracii tu řve na náměstí kdekdo kdejaký nesmysl včetně toho, že nás EU vysává.

Dějiny se stále opakují, byť kulisy jsou zcela jiné. Po válce jsme za dozoru ruských vojáků hnali Němce za hranice, přestože tu mnozí léta žili a za války pomáhali našim lidem. Za hranicemi zůstávali doma v táborech, kde se i umíralo na nemoci. Jejich krajané je neměli kam dát, neboť měli vše rozbořené. Když se zavřeli hranice a rozmohl se u nás vybájený komunismus, tak ti samí Němci, kteří se už stihli postavit na nohy, dávali našim uprchlíkům možnost nového života u nich. Nechali jsme to zajít příliš daleko, jelikož nejsme se svou minulostí vypořádání. Němci se za Hitlera dodnes stydí, my za komunismus u nás nikoliv.

Strašení válkou a bludy na internetu a také způsob kampaně, kterou vede jeden z prezidentských kandidátů, velmi čpí způsobem, jakým se kdysi prezentoval Hitler. Hloupost a strach se šíří po internetu jako lavina velmi lehce. Je to v dnešní době parádní zbraň.

Tímto bych chtěla všechny spoluobčany ve farnosti poprosit, přestaňme se chránit strašením v tak přepjaté době, ve které chod událostí stejně nezvratíme posiláním nesmyslů po internetu. Rozdělením společností se vracíme tam, kde tento národ nechtěl nikdy být. Raději se modleme za celý svět. To, co se děje jednomu z nás, děje se celému světu. Co se děje na Ukrajině, může se dít i u nás. Naučme se proto znovu dobrovolně dělit o to, co máme a pomáhat si navzájem, tak jako to dělali za války naši předkové. ■

Jana Arbanová

Ze života naší farnosti

Vánoční besídka v Kvítkovicích

Po dvouleté přestávce jsme zase slavili Vánoce s dětmi u jesliček. Na besídce jsme se sešli v neděli na Nový rok a ta pauza byla poznat, nastoupila nová parta dětí. Většina účinkujících se básničky a písničky učila s maminkami, protože ještě nechodí do školy - maminky díky! Na druhou stranu ale máme naději, že pokud nás zase nedostanou nějaké „zákazy“, bude besídka u jesliček pro příští čas v dobrých rukou.

V neděli odpoledne se v zaplněném kostele střídaly koledy a básničky v podání dětí s koledami, které jsme si zazpívali všichni za doprovodu varhan.

Básničku Co bychom dali Ježíškovi si rozdělili Honzík, Terežka, Kačenka a Kubíček. K Betlému nás v básničce pozvala Anička a Terežka přednesla básničku Radujme se, veselme se. Markétka a Míša nám zazpívali a pověděli, jak prožili vánoce, Zuzanka zahrála koledy na varhany, Hanička zpívala a hrála na housle. Z časopisu Nezbeda nám Katka přečetla povídku Vánoční dárek.

Nakonec nám otec Pavel požehnal a my jsme se rozcházeli domů s vděčností v srdci za pěkné odpoledne. ■

Marie Vondrová

Děkujeme vám, že pomáháte

Milí farníci, věřím, že si ještě vybavíte, že v měsíci říjnu vyšlo zvláštní číslo farního občasníku, které bylo věnováno činností a aktivitám ve farnosti. V tomto čísle byl také připravený dotazník, pomocí kterého jsme chtěli oslovit lidi ochotné se do života farnosti aktivně zapojit. S jeho výsledky vás nyní ve zkratce seznámím.

Celkově se nám vrátilo 76 vyplněných dotazníků, z toho ve 31 dotaznících byla nabídnuta nová pomoc. Nejvíce ochotných lidí se přihlásilo na úklid kostela (11). Díky tomu mohly být posíleny stávající úklidové skupinky a vytvořena navíc jedna nová. Dále přibudou řidiči (6) ochotní svážet lidi na mše svaté (nově i z Trávníků), podařilo se posílit skupinku těch, kteří zajišťují projekci textů (4), máme nové lektory (4), další lidé se přihlásili k údržbě kolem kostela (3) a kněžského hrobu v Kvítkovicích (3), dva lidé se přihlásili, že by pomohli s přípravou textů do Fomu, další dva nabídli pomoc s údržbou webových stránek farnosti, objevil se i zájem posílit chrámový sbor. Také společenství seniorů bude moci opět fungovat pod vedením ochotné farnice.

Chtěli bychom moc poděkovat všem, kteří nezůstali k této výzvě lhostejní a vy-

plněný dotazník dodali zpět. Jak sami vidíte, vaše snaha a ochota nepřišla nazmar, jsme vděční za každého, kdo je svolný se jakkoli zapojit.

Zároveň bychom také chtěli touto cestou vyjádřit velké díky všem, kteří se po několik desetiletí do dění ve farnosti aktivně zapojovali, ale vzhledem ke svému pokročilejšímu věku či zdravotním problémům již nemohou v takové míře déle působit. Moc vám za vše děkujeme a zároveň i prosíme, abyste farnost podporovali nadále v modlitbě. Pro mnohé z vás to byl kus života... Jedna paní to v dotazníku okomentovala slovy: „Děkuju Bohu, že jsem mohla být součástí společenství, ve kterých jsem poznala úžasné lidi. Byly to radostné a požehnané roky. Děkuju.“

Zhodnocením říjnového dotazníku nemusí vše skončit. Lze předpokládat, že generační obměna bude zapotřebí i do budoucna. Pokud budete mít pocit, že můžete a především jste ochotní nabídnout své schopnosti a čas ve prospěch života farnosti, kontaktujte, prosím o. Pavla. Určitě budeme schopni přijmout a začlenit každého, kdo projeví zájem. Děkujeme vám. ■

Danča Kořenková a členové pastorační rady

Co nám připomíná Živý betlém

Živý betlém, který pořádá farnost svatého Vojtěcha v Otrokovicích na Boží hod, připomíná narození Ježíše Krista, které si mnoho lidí ani neuvědomí při štedrovecerní večeři a u rozbalování dárků u stromečku. Umožní si více uvědomit podstatu Vánoc. Aspoň já to tak vnímám. Je to také setkání se známými, které v hektické vánoční době nemáme možnost vidět, natož si s nimi popovídat.

Navíc se vše odehrává v uvolněné atmosféře. Organizátorům akce a „hercům“ tohoto specifického divadelního představení, které je perfektní a stalo se již tradicí, držím pěsti a těším se na další Živý

betlém. Jen bych vytkla malou propagaci akce. ■

Marie Miková

Vyjádření organizátorů k propagaci:

Jsme si vědomi toho, že propagace Živého betléma je důležitá. Letos jsme k tomu kromě prostoru přímo u kostela velmi využívali sociální sítě. Propagace v Otrokovických novinách, na webu města nebo na vývěskách Besedy hodně záleží na možnostech i záměrech jejich majitelů, ne vždy jsou v souladu s tím, co bychom chtěli. Do příště považujeme, jestli se nevrátit i k těm plakátům po městě. ■

Děkujeme vám, pane Janečku

Píše se rok 1999, do farnosti Otrokovice nastupuje pan farář Jašek a s ním svoji kostelnickou kariéru začíná i pan Janeček. Koncem loňského roku se po úctyhodných 23 letech rozhodl tuto kapitolu svého života uzavřít.

Ruku na srdce, kolik z nás by vydrželo tolik let sloužit v sakristii? Většinu času byl jediným kostelníkem, jednu dobu měl na starosti i Kvítkovice. Pod rukama mu prošlo více než 100 ministrantů, o které se svědomitě staral. Častokrát musel zvýšit hlas, neboť v sakristii jsme nebyli žádní andílci.

Co si budeme nalhávat, jako pubertáči jsme ho škádli, ale on se prostě nedal! S odstupem času si uvědomujeme, že ho to stálo spoustu trpělivosti a pevných nervů. Prostě to s námi neměl vůbec jednoduché.

Pan Janeček byl přísný a náročný kostelník, ale s odstupem času uznáváme, že byl spravedlivý! Pro tuto službu žil a jistě z ní mnoho načerpal. Díky jeho pečlivosti a zkušenostem také mnoho ministrantů dodnes od něj čerpá. ■

Pane Janečku, děkujeme vám za vše. ■

*Tomáš Čambala, Jan Žalčík
a všichni vaši ministranti*

V naší farnosti opět proběhne Postní almužna

Otrokovická Charita připravuje každoroční aktivitu Postní almužna. Ta bude probíhat jako vždycky během celé postní doby. Na začátku postní doby si může každý zájemce v kostele vyzvednout papírovou pokladničku. Po celou tuto dobu příprav na velikonoční svátky si pak můžeme najít něco, čeho se zřekneme ve prospěch druhých.

Dokážeme si odpustit např. něco dobrého, na co máme zrovna chuť, nebo dokážeme odložit nákup něčeho, co není zas až tak nutné? Oželíme vstupné do kina nebo na fotbalový zápas? Pak takto

ušetřenou částku můžeme vložit do pokladničky. Na závěr postní doby pak bude možnost pokladničky s našetřeným obnosem přinést zpátky do kostela.

Výnos sbírky bude využit dle aktuální potřeby ve službách naší otrokovické Charity. Víte-li o někom, kdo se aktuálně nachází v situaci, kdy by potřeboval pomoci, můžete nám do své pokladničky vložit vzkaz nejlépe s kontaktem a stručným popisem situace a výtěžek může být využit i tímto způsobem. ■

Jan Žalčík

Krátká farní sdělení

Přijetí mezi katechumeny: MUDr. Jakub Šťastný. **Křest:** Yelisej Eliša Rusinov

Pohřby za poslední období: Jaroslav Žůrek, Hedvika Žáčková, Eva Štěpaníková, Josef Žáček

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 605 444 240. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Dražná. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeněk Kvasnica, Danča Kořenková, Magda Honzíkova, Jan Žalčík.

Uzávěrka dalšího čísla: 19. 3. 2023. Vydání dalšího čísla: 2. 4. 2023.